

Проповед 258

Призоваването на учениците

Прочит: Лука 5,1 - 11

Скъпи братя и сестри,

Защо живеем на тази земя? Каква е целта на живота ни? Миналата неделя говорихме за призоваването на пророк Еремия. Тази неделя, текстът ни говори също за призоваване, този път на учениците. Така че това очевидно е важен въпрос. Важен е от гледна точка на Библията. Библията ни съветва да живеем живота си внимателно. Да внимаваме какво правим, да внимаваме как живеем, да вървим по правилния път. Когато живеем живота си по този начин, ние ще можем да следваме Бога там, където ни е пратил, и да чуваме Неговия глас. Библията ни насърчава да живеем така, че да разпознаваме белезите на времето, в което живеем. Много хора от този свят живеят със затворени очи. Не искат да отворят очите си за реалността, в която живеят, и никак не е случайно, че животът им пропада и се проваля по един ужасяващ начин. Ние, християните, сме призвани да вървим с отворени очи през този живот, съзнавайки реалността, в която живеем, но и давайки си сметка за духовната реалност, в която живеем. Понякога животът ни и предизвикателствата, пред които сме изправени, изглеждат много страшни и непреодолими. Ако обаче осъзнаем, че Бог е с нас, тогава целият ни живот стъпва на съвсем различна основа, на основата на вярата. И не бива да забравяме, че Бог винаги има изход от ситуацията, в която се намираме. Малко дете пътувало за пръв път с влак. То наблюдавало внимателно какво се случва около него. В един момент, обаче, влакът се насочил към една голяма река. Тогава детето извикало: Мамо, влакът отива в реката! Много скоро след това обаче видяло, че влакът преминал по един мост и не паднал в реката. След това влакът се устремил право срещу една планина. Тогава то отново се стъписало и се свило до майка си. Но и този път нямало причина за страх - под планината имало тунел. Тогава детето въздъхнало облекчено и казало: О, сигурно някой е минал преди нас тук и ни е проправил път. Така е и в живота. Решим ли да следваме Бога и да Го оставим да ни води там, където Той иска да ни води, тогава трябва да сме уверени, че ще стигнем на добро място, защото където и да ходим, каквото и да правим, Бог ще е минал преди нас и ще е проправил път. Тогава и най-високата планина, и най-дълбоката река, ще бъдат лесно преодолими. С тази увереност трябва да живеем живота си. От нас се очаква да вземем решението си да следваме Бога там, където Той ни води, а Той ще се погрижи за всичко останало.

1. Началото. Исус Христос отива на Генисаретското езеро. Това е голямо сладководно езеро на р. Йордан с размери 30 на 8 км, на чиито брегове и крайбрежни градове Исус Христос е провел голяма част от земното Си служение. Климатът там е тропически, по крайбрежието растат много палми, а в околностите се отглежда индиго. От едната страна на езерото е разположен гр. Капернаум, който бил често посещавано място от Господ Исус Христос и апостолите Му. Водите на езерото обикновено са бистри, сладки и спокойни, поради което и риболовът е главен поминък в района от библейски времена до днес. Това езеро е наричано морският амвон на Исус Христос, тъй като по крайбрежието му и в самото езеро Исус проповядва неведнъж. Днешната история ни

води към началото. Тук Исус Христос за първи път извиква учениците да го последват - да оставят професиите си, заниманията си и живота си, такъв какъвто е бил досега, и да Го последват в една нова и голяма задача. Така изглежда от наша гледна точка. Дали обаче по времето на учениците нещата изглеждаха толкова лесни.

2. Исус проповядва. Разказът започва с констатацията на автора, че Исус проповядва: "**А веднъж, когато множеството Го притискаше да слуша Божието слово, Той стоеше при Генисаретското езеро. И видя две ладии, които стояха край езерото; а рибарите бяха излезли от тях и изпираха мрежите си. И като влезе в една от ладията, която беше на Симон, помоли го да я отдалечи малко от сушата; и седна и поучаваше множеството от ладията.**" Исус проповядва и интересът е толкова голям, че хората не могат да се съберат на брега. Всички искат да Го видят и всички искат да Го чуят, всеки иска да се докосне до този необикновен Човек. Когато чета тези редове, се питам: какво толкова е проповядвал Исус Христос, че хората да искат да Го слушат; и Го слушаха с толкова голямо желание? Мисля, че отговорът на този въпрос не е толкова труден. Хората искат да слушат това, от което се нуждаят, а хората се нуждаят от спасение. Исус говореше на хората за това в какво състояние се намират душите им, колко далеч са от Бога и как се нуждаят от Спасение. Това показване на действителното състояние, обаче, не беше единствената проповед на Исус Христос. Той говореше на хората, че се нуждаят от Спасение, но и че Той, Божият син, може да им го даде. Разликата с нашите политици и водачи на народа е много голяма. Така беше и тогава. Човешките водачи на народа обещаваха светло бъдеще, но не можеха да нахранят душите на хората. Исус не обещаваха материално добруване, но обещаваха вечен живот. Това завладяваше хората. Всеки иска да живее вечно, всеки иска да се докосне до Бога. Затова проповедта на Спасителя беше толкова завладяваща, затова хората се тълпяха да Го слушат. Важен е един друг детайл. Когато Исус се чувства притиснат, Той се качва на една лодка. Обаче, не се качва на коя да е лодка, а на точно определена. С тази лодка ловят риба трима човека: "**Симон Петър... също и Яков и Йоан, синове на Зеведей**" за които се казва, че "**бяха Симонови съдружници**". За тези тримата Евангелието ни свидетелства, че бяха най-близките ученици на Исус. Те бяха на планината Тавор на преображението на Исус Христос; те бяха с Него при възкресението на дъщерята на Яир; те бяха с Него и при молитвата в Гетсиманската градина. Исус Христос никога не разчита на случайности. Той се качи на правилното място, при правилните хора. Ние не знаем какво беше въздействието на проповедта на Спасителя върху тримата, които стояха в лодката, но сигурно беше голямо. Вярвам че Исус беше въздействаща личност. И това най-добре се вижда от разказите на евангелистите. В евангелията откриваме един спиращ дъха разказ за една животопрменяща среща. Тримата рибари, вероятно груби, свикнали да се борят с негодите на живота хора, стояха и слушаха думите на Исус. И тези думи работеха в сърцата им.

3. Призоваване. Призоваването на учениците не става в един миг. Бог ги води през различни стъпки. Всяка от тези стъпки е много важна и има своето значение. Първата, вече я споменахме - да допуснеш Бога при себе си. Това е първото, което направиха учениците - те позволиха на Исус да се качи при тях на лодката. Това е един символичен, но също и духовен акт. В Библията има една друга картина, която казва: "**Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.**" (Откровение 3, 20) За да влезе Исус при теб, трябва да отвориш вратата, или да го поканиш да се качи на лодката ти. Ако не направиш това, никога няма да получиш възможността да Го слушаш. Второто е да Го слушаш. Както казахме, докато Исус проповядваше, Петър Йоан и Яков Го слушаха. Те бяха много

близо до Него и попиваха вестта за Спасението. Аз вярвам, че въздействието започва с отварянето на вратата, но продължава с втората стъпка. Ако не слушаш какво Бог ти говори, тогава, отварянето на вратата не би имало никаква роля. Третото е да слушаш какво Бог ти казва и да го изпълняваш: **"След като престана да говори, каза на Симон: Оттегли ладията към дълбокото и хвърлете мрежите за улов."** Нормалната реакция на това предложение беше да Му откажат. Тези тримата бяха ловили риба цяла нощ и не бяха хванали нищо. Който е ловил риба, знае, че не е лека работа, особено ако ловиш с мрежа и от това зависи прехраната на семейството ти. Болката и разочарованието от безплодните усилия са големи. В такива моменти ти идва да хвърлиш мрежата и повече да не я поглеждаш. В един такъв момент идва Исус и казва: **Опитайте пак. Третата стъпка се казва доверие в думите на Бога. Ако сме направили всичко досега, а не се доверим на Бога, можем да провалим всичко. Ако сте чули призива на Исус и сте Го допуснали при себе си, време е да Му се доверите. Доверието към Бога е ключово за пътя ни с него. Рибарите се довериха и направиха това, което Исус искаше от тях: "А Симон отговори: Учителю, цяла нощ се трудихме и нищо не уловихме; но щом казваш, ще хвърля мрежите. И като направиха това, уловиха твърде много риба, така че мрежите им се прокъсваха. И извикаха съдружниците си от другата ладия да им дойдат на помощ; и те дойдоха и напълниха и двете ладии - дотолкова, че щяха да потънат."** Доверието към Бога винаги се отплаща. Бог никога не остава длъжен. Там, където се доверим на Бога, плодът не закъснява. Той, плодът, обикновено надхвърля очакванията ни многократно, както и възможността ни да съберем благословенията - рибата беше толкова много, че стигна и за хората, които бяха с тях. Четвъртата стъпка се нарича "покаяние": **"А Симон Петър, като видя това, падна в краката на Исус и каза: Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек. Понеже той и всички, които бяха с него, се смаяха от улова на рибите, които хванаха, също и Яков и Йоан, синове на Зеведей, които бяха Симонови съдружници."** Петър, а по-късно и Йоан и Яков осъзнаха духовната реалност на случилото се чудо. Те осъзнаха своята греховност и силата на Божието действие. Когато се довериш на Бога и Го оставиш да действа, тогава можеш да осъзнаеш не само своя провал, но и голямата Божия милост. Бог е милостив и ни дава повече, отколкото сме заслужили. Необходимо е обаче да Го следваме. Когато видим Неговата любов към нас, както и нашия собствен провал, не бива да се бавим, а трябва да се покаем. Осъзнаването, че ние хората сме грешни, а само Бог може да ни спаси, е ключът към Спасението. Когато осъзнаеш провала си и греха си, тогава имаш силата да поискаш от Бога да те води и да ти даде от Своята светлина. Точно това направиха Петър, Йоан и Яков. Покаянието отваря вратата за Божието действие в живота ни за нас и чрез нас. Петата стъпка е да последваш Спасителя. Това е много важна стъпка. Ако си направил всичко досега, а спреш дотук, пак ще се провалиш. Исус не се поколеба да постави задача на тримата си спътници: **"А Исус каза на Симон: Не бой се; отсега нататък ще ловиш човеци. И когато извлякоха ладии на сушата, оставиха всичко и отидоха след Него."** Исус призова Петър, Йоан и Яков. В такъв момент е важно не само да чуеш какво Бог ти казва, но и да Го последваш там, където те води. Много хора се справят с всичко дотук, но не могат да се решат да последват Исус. Евангелието ни разказва за един богат човек, който искаше да следва Исус, но не искаше да се раздели с богатството си и точно това го провали. Ако искаш да следваш Исус, трябва да оставиш настрана нещата, които те обвързват с тази земя, нещата, от които зависиш. Рибарите хвърлиха мрежите и оставиха лодките, за да вършат нещо по-велико. Когато Исус похлопа при теб, Го допусни до себе си и Го слушай, защото Той има какво да ти каже. Когато чуеш Неговите думи, Му се довери и прави каквото ти каже. Когато

отвориш сърцето си, ще разбереш, че си грешен и се нуждаеш от спасение и прошка. Тогава е необходимо да се покаеш и да следваш Исус Христос, там където е решил да те заведе, да оставиш нещата, които са те приковали към този живот и да слушаш Неговия глас. Бог може да те освободи от оковите на греха. След това Бог ще те прати там, където ще си най-необходим и там, където ти е мястото. Това накратко е рецептата за следване на Исус Христос.

4. Бог ти дава да Му служиш според твоите способности. Още нещо, което е важно. Бог не накара рибарите да правят нещо, което не разбираха и не можеха. Той ги накара да ловят. Е, уловът щеше да е по различен - щяха да бъдат хора. Мрежата също щеше да бъде друга - мрежата на Божията любов, но това беше работа, която те познаваха. Това, което се изискваше от тях, беше да се трудят неуморно, да не престават да хвърлят мрежата и да очакват улов. Това е важно и ние трябва да го запомним. Когато Бог ни призовава, Той не ни дава да вършим неща, които са ни непонятни и чужди, кара ни да Му служим според дарбите и способностите, които ни е дал. Дори и тези способности да са непознати за нас, дори да ни изглеждат чужди, Бог ни ги разкрива и ги развива в нас. Кой е вярвал, че обикновените рибари от Генисаретското езеро ще хвърлят мрежата си по целия свят, че обикновените хора от брега на езерото ще проповядват пред царе и управители и ще занесат вестта за Спасението до хората от цялата земя. Никой, но се случи. Когато Бог ни предизвика и ние Му се доверим, се случват чудеса.

5. Обещанието за благословение. Бог ни кани да Го последваме, но едновременно с това ни обещава и Своето благословение. Никога не забравяйте обещанието на пълната мрежа. Когато Бог ни повика и ни каже да хвърлим мрежата, не трябва да се съобразяваме с хората и предпоставките, защото, когато Бог ни вика, мрежата няма да се върне празна. Бог ни призовава да Го следваме и да вършим това, което ни е поверил; доверим ли Му се, ще има благословение. Случилото се на езерото Генисарет беше урок за учениците и след като Исус Христос бе разпънат за греховете на света, след като проля кръвта Си на Голготския кръст, възкръсна и Се възнесе, учениците хвърлиха мрежите си към целия свят и тези мрежи се напълниха със спасени хора, хора, които станаха ученици на Спасителя.

6. Нашата роля. Ние сме призовани от Исус Христос да Го следваме. Ние сме различни хора и Бог ни е призовал по различен начин. Важно е да запомним: Когато Исус похлопа, допуснете Го до себе си, слушайте Го какво има да ви каже, после Му се доверете и правете каквото ви каже; тогава ще разберете, че сте грешни и се нуждаете от спасение и прошка. Тогава е необходимо да се покаете и да следвате Исус Христос там, където е решил да ви прати. Чуйте гласа на Бога, следвайте Го, използвайте всеки талант, който ви е дал и не забравяйте да Му служите с цялото си сърце. Там, където Бог ви обещае, че ще имате успех, Той ще ви благослови според Своето обещание. Служете на Бога, а успеха на делото, което вършите за Него, е в Неговата ръка. Бог иска да ви благослови. Идете и Му служете. И го правете от цялото си сърце. Амин.